

Urša Raukar

Naša Ici

(fragment izlaganja)

Jedna od prvih priča koju sam čula o Ivici Boban bila je: „Znaš da je xy slomila nogu na prvoj čitačkoj kod Ici?!”

Jedna od prvih priča koju sam čula o Ivici Boban bila je – „Znaš da je xy slomila nogu na prvoj čitačkoj kod Ici?!” Jest, duhovito je, nema sumnje, no, i ubojito. Taj teatar u koji nas je vodila Ici bio je daleko od tadašnjeg *mainstreama*. Naravno, dok sam bila mlada nisam razmišljala o toj tada marginalnoj poziciji Ici Boban, bilo mi je s njom lijepo, inspirativno, puno sam naučila, uživala sam sa svojim prijateljima i kolegama u stvaranju zajedničke energije, ali danas, desetljećima poslije, vidim koliko je bilo teško i komplicirano s tim novim, inovativnim, „fizičkim teatrom” prodrjeti u redovan kazališni život.

Svatko od nas obilježen je Icom na svoj način. Ja sam ponijela sa sobom u profesionalni život, među mnogobrojnim iskustvima, možda najviše zaljubljenost u kazališno zajedništvo, u zajedničku igru, u magiju zajedničke energije, bez koje, duboko vjerujem, nema kazališta. I živeći u ansamblu ZKM-a, koji je upravo to, ansambl koji počiva na zajedničkoj igri ili, kako to volim zvati, na profesionalnom zajedništvu, Icičine vježbe s Akademije i iskustvo *Hekube*, vraćaju mi se stalno kao jedna od ishodišnih točaka, kao dio temelja koji sam tek s godinama iskustva do kraja spoznala – racionalno, emotivno i tjelesno. U tom prostoru kazališnog zajedništva nikada nismo osamljeni, snaga zajedničke energije daje polet svakom pojedinom članu grupe ili ansambla za još dalje dosege, još dublje analize, još više mašte, više veselja, više utjehe. Nježnost i pažnja koje nisu uvijek verbalizirane, ali su zato gotovo opipljivo prisutne kao zaštitni balon u kojem znamo da uvijek možemo računati jedni na druge. Solidarnost kazališnog zajedništva. Ljepota kazališta u tom zajedničkom traženju i stvaranju, u zaljubljenosti u nemoguće.

Ici jest sanjar, kazališni zanesenjak, povremeno imamo osjećaj da je negdje drugdje, naravno, uvijek ispred nas, ali ona je i vrlo prisutna u realnosti, vrlo svjesna društvenog momenta i spremna hrabro, beskompromisno zastupati dobrotu i pravdu. Njezin angažman početkom Domovinskog rata, kasnije uključivanje u sve akcije za cehovski i društveni boljitak, dale su mi dodatni poticaj da ustrajem u svojim građanskim angažmanima, potvrdile su moju vjeru da se svatko od nas može i, usuđujem se reći, mora boriti za bolje i pravednije društvo. Svatko ima svoj način, na sceni ili „kutijom slova” ili „na cesti”, kao ja, ali bez svijesti gdje smo i kamo idemo i bez težnje da se svijet učini boljim i ljepšim, i kazalište gubi svoju iskonsku energiju. To Ivica Boban itekako zna i živi cijeli svoj profesionalni vijek.

Kad me pozvala na današnje druženje, Ici me podsjetila na jedan tekst iz *Hekube*. Onda, '91. bio je upućen Europi i svijetu da zaustave krvoproliće u Hrvatskoj, danas ga upućujem našoj vlasti, podsjećam – sutra su izbori.¹

„U ruke vam na svit pravda je, zakon dan,
Bez vas se sačuvati ne more pravedan,
Činite, kim doli dano je vladati,
Da se prav ne boli i da prav ne pati.
Er ako zloba uz vas vladaoće moć steče
Slatki mir, pokoj vas od ljudi uteče,
Već drago na jav svit veselje i rados
Med ljudmi neće bit, ma dreselje i žalos!”

¹ Izlaganje je održano 7. studenoga, dan prije izbora za Hrvatski sabor 2015. godine.

Hekuba, 1991.